

Единъ день запитахъ татя да ми каже нѣщо за кафето. Понеже всѣки день го пияхме и азъ нищо не знаяхъ за него, за това съ внимание слушахъ татка си.

„Кафето се продава по всичкитѣ части на свѣта, но то не расте на всѣкъдѣ: то вирѣе само въ топлитѣ страни—въ Азия, Африка и Америка. Отначало въ Америка е нѣмало кафяно растение: тамъ го е прѣнесълъ нѣкой си французски капитанъ. То достига на височина отъ 3—4 метра. Подъ опашницата на листата си пуца бѣли цвѣтове, които завързватъ единъ плодъ, приличенъ на плода на черешата. Въ него има двѣ малки зрънца поставени едно срѣщу друго. Откъмъ вътрѣшната страна, зърната сж сплеснати, а отъ другата—гладки и издути. Цвѣтътъ имъ е сиво-зеленъ. Това е сега кафето.

Дървото цвѣти въ продължение на нѣколко мѣсеца. Плодоветѣ бержтъ, когато узрѣжтъ добрѣ зърната. Обранитѣ плодове сушжтъ на слънце, стриватъ ги добрѣ за да отдѣлятъ зърната и послѣ ги отвѣватъ на вѣтъра“.

За да научж по-вече за кафето, тати ми даде да прочетж за него въ сп. „Младина“ кн. IV год. V.

СЛАВЕЙ И ГАРВАНЪ.

ъ малката разделенена горица радостно пѣжлъ шарения славей. Единъ гарванъ дошълъ при него и му казалъ: „Хей, приятелю, каква полза имашъ отъ тази пѣсень, когато никой не те слуша?“

— Истина е, менѣ никой не ме слуша, но азъ пѣж